

Iem ikke, hvis han faae, at der var Steder, hvor der opbevaredes saadanne forfalskede Ting, vilde være med til at stille det saaledes fra Lovgivningens Side, at de kunde staffles væk, inden Retsens Naandhøvere som før at se efter. Naar det laves saaledes, som ved dette Vndringsforslag, at Undersøgelse kun sker der, hvor man ved haandværks- eller fabrikmæssig Tilvirkning tilbereder disse Levnetsmidler, saa forekommer det mig, at vi ikke behøve at være bange for Husfreden, og at vi kunne sige, ligesom Englænderne sige, at deres Hus er deres Kastel, naar denne Lov er vedtagen, lige saa godt som før. Det forekommer mig altsaa, at dette maa betage de Herrers Betænklighed lige overfor dette Spørgsmaal. Der blev ogsaa ved Sagens 2den Behandling udtalt som en Anke mod den Skikkelse, Loven vilde faae, at den kunde medføre, at Nogen blev uretfærdig anlagt. Jeg skal villig indrømme, at denne Anke har Meget paa sig. Ligesaa lidt som vi ville have, at Bebragerier skulle gaa i Svang, og ligesaa lidt som vi ville have, at Nogen skal have Lov til at bebruge sine Medmennesker for Penge og Sundhed, ligesaa lidt skulle vi paa den anden Side, det indrømmer jeg, vedtage Bestemmelser, som havde til Følge, at Nogen blev uretfærdig ferulempet — det er jo af stor Betydning for en Handelsmand, om han kommer i Miskredit, da hans timelige Belfærd derved staar paa Spil. Hvis denne Anke havde Noget paa sig, vilde jeg ogsaa have megen Betænklighed ved, om en Lov med saadanne Bestemmelser udfom. Men de Herrer ville se, at Vndringsforslag under Nr. 32 giver den Tiltaale Ret til i Laboratoriet at lade undersøge de Væsker, med Hensyn til hvilke han tiltales. — Jeg kan ikke se Andet, end at de nævnte Vndringsforslag gjælde Kapitalspørgsmaalene fra 2den Behandling, og jeg kan ikke se Andet, end at, hvis vi faae disse Vndringsforslag vedtagne, løbe vi ingen Fare ved at tage mod denne Lov. Det forekommer mig, at da den baade paa det ene og paa det andet Omraade gennem alle Behandlinger, ogsaa ved 1ste Behandling, da den kom fra det andet Thing, er bleven saa beklippet og begrændset ved Anskuelsen, der ere udtalte her i dette Thing, at jeg ikke veed, hvorledes der skulde kunne være Fare ved at tage mod denne Lov. Jeg kan ikke se Andet end, at det gamle Ordspørg maa sandes her: Bille vi have Kjernen, maa vi sandelig ogsaa tage Skallen med. Bille vi give os til at lovgive paa et nyt Omraade, ville vi som ved Sparekasseloven for saa Dage siden give os til at undersøge, maa vi sende Nogen til at undersøge. Jeg gad se den Administration, som tog mod en Lov, hvorved det blev gjort den til Pligt at anstille Undersøgelse, og sagde til den: Det og det skal gjøres, men samtidig give vi ikke Administrationen Midler til at anstille denne Undersøgelse. Jeg gad se den Administration, som saa paatog

sig det Ansvar. Det er her ligesom ved Sparekasseloven: Bille vi have en Undersøgelse, blive vi nøbte til at give Midlerne dertil; ellers kunne vi ligesaa godt blive ved det Gamle. Jeg skal endnu kun omtale eet Vndringsforslag, nemlig det allersidste; det har ingen saadan egentlig Betydning, det handler om Bekjendtgjørelsesmaaden. Og saa jeg har holdt paa som det bedste og kraftigste Middel mod Bebragerier, at Bekjendtgjørelse sker derom i de stedlige Blade, og det dem, der udgaa mindst 6 Gange ugentlig istedetfor, som der stod, mindst 5 Gange ugentlig udgaende Blade. Grunden, hvorfor jeg var med til at stille dette Vndringsforslag, er den, at det ikke var mig bekjendt, at der var noget Blad i Danmark, som udgik 5 Gange ugentlig. Jeg syntes derfor, at det var bedst at holde sig til det Almindelige, nemlig 6 Gange ugentlig, thi vi vare Alle enige om, at vi vilde have denne Paragraf om Bekjendtgjørelsen ind i Loven, samt enige om, at Meningen ikke var den, at det skulde ske i Ugeblade. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte og anbefale Thinget at stemme for de stillede Vndringsforslag i Haab om, at, naar de faae Loven at se i denne Skikkelse, som disse Vndringsforslag ville give den, de da slet ikke ville risikere Noget ved denne Lov enten til den ene eller til den anden Side, men ville hjælpe til, at vi virkelig kunne faae gjort Noget mod Forfalskninger. Jeg skal slutte med at gientage, hvad der hele Tiden for mig er Hovedsagen, nemlig at denne Lov er en Lov, der hovedsagelig, forsaavidt den kan hjælpe, vil hjælpe Smaafolk.

Orup: Det er ganske interessant at lægge Mærke til, at et Forslag af saa stor Betydning som dette og med saa indgribende praktisk Tendens, et Forslag, der truer saa mange Interesser, og angaar saa mange Menneskers Belfærd, har kunnet bevæge sig i den Grad lydløst gjennem begge Rigsdagens Thing — i denne Samling her og i forrige Samling gjennem Landstinget. Man har ikke hos os hørt noget til den offentlige Diskussion pro og contra, til de Reviser og Modreviser, som pleie at ledsage saadanne Lovarbejder andre Steder. Jeg har selv havt Leilighed til at følge en analog Sag i England; men det var unegtelig et kjendeligt Oprør, der var i den offentlige Mening over et tilsvarende Lovforslag der, i Sammenligning med den Bevægelse, som vi have sporet her hjemme, hvor der er saagodt som ingen. Sæller ikke kan det siges, at dette Forslag er blevet baaret frem af nogen praktisk Agitation for Sagen. Jeg tror ikke, at der i vort Samfund er nogen som helst Følelse af, at vi for Diebliffet ere isærd med at blive for-givne ved det, man giver os at spise og drikke. Der er ikke nogen Indignation over et Antal Forfalskninger, som skulle gaa ud over de Fattige og være tilstede her i nogen følelig Grad. Jeg tror